

ben egyes városokkal való tárgyalások rendjében városunk is sorra kerül.

Az időpont jelentősége s azon felelősség sulya, amelylyel városunk fejlődésének s utódainknak tartozunk, kötelességünké teszi, hogy a városok ezirányban való versengésére való tekintettel a közgyűlési határozat, illetőleg az abban foglalt s immár az illetékes kormányhatóságnak tudomására hozott ajánlatunk revízióját megfontolás tárgyává tegyük oly irányban, hogy a revidált ajánlatban a tudományegyetem Szegedre helyezése még nagyobb biztosítékot nyerjen.

E tekintetben két szempontnak kell irányadónak lenni. Először, hogy az ajánlati érték fölemelése által *háztartásunk egyensulya meg ne zavartassék*, másodsor hogy a *viselendő teher egyrésze a jövő generációra átháríttassék*, nehogy annak egyrészt a mai, különben is erősen megterhelt nemzedék viselje. E szempontok figyelembevételével a város közgyűlésének javaslatba hozandó volna, hogy:

a) a 735/1906. számú közgyűlési határozat 6. pontját módosítólá a Gedő melletti nagykórház telke (25 katasztrális hold, négyszögölenként 8 koronával) 320,000 korona értékben díjtalanul;

b) az egyetem jogtudományi, bölcsészeti és természettudományi karai részére a Rókus-kórház telke (3600 négyszögöl á 100 koronájával) 360,000 korona értékben ugyancsak díjtalanul följárltassék;

c) a 735/1906. számú közgyűlési határozat 4. pontjának értelmében az ötszázágyas nagykórház voltaképen 600 ágyat befogadóláq építetvén, ezen 100 ágytöbblet (ágyankint 7000 korona) 700.000 korona értékben a városi segélyképen beszámíttassék.

d) minthogy az új kórház építésére a város közgyűlése hárommillió koronát szavazott meg az előbbi pontok értelmében, az egyetemre megszavazott hatmillió koronából csupán ez összeg vonassék le, hogy első segélykép hárommillió korona tisztán fönmaradjon;

e) minthogy az állam a közgyűlési határozatban foglalt ajánlat szerint a Somogyi-könyvtárat és városi muzeumot átveendi, ennél fogva az ennek fönntartására évenként fordított s 600,000 korona tökének megfelelő 31,194 korona évi járulékul az államnak följárltassék;

f) kimondassék, hogy az egyetem föllállítása

után háromszor, minden 15-ik évben az intézmény fejlesztésére s esetleg a hittudományi kar föllállítására 500,000—500,000 koronát, vagyis 45 év alatt 1.500,000 koronát Szeged városi hozzájárulásként az állampénztárba befizet.

A közgyűlési határozat által följárlott 6.000,000 korona segély ekként 3.480,000 koronával emelvén föl, a városi hozzájárulás összesen 9.480,000 koronát, sőt, ha az átengedendő Somogyi-könyvtár és városi muzeum 916.238 korona leltári értékét is számításba vesszük, úgy a hozzájárulás 10.396,238 koronát képvisel.

Emellett természetesen a város viselné a kórház tervezése és művezetése, valamint a kölcsönbeszerzés költségeit is, amely a városra nézve ugyan teher, de segélyösszegbe azért nem számítható be, mert az államra nézve effektív segélyt nem jelent.

Lázár György dr. polgármester hétfőn délutánra bizalmas értekezletre hívta össze a törvényhatósági bizottság vezető tagjait, akik közül mintegy negyvenen jelentek meg az este félhat órakor megtartott értekezleten. Lázár György dr. polgármester vezette a tanácskozást, amelynek során Rósa Izso dr., Becsey Károly dr., Balogh Karoly dr., Dobay Gyula dr., Wimmer Fülöp és Tóth József hozzászólásai után a polgármester javaslatát, amelyet a tanács vasárnap rendkívüli ülésén tárgyal, egyhangulag elfogadtak.

Eddig van. És ezt a tervet a rendkívüli közgyűlés, mint egy ember fogadja el minden bizonynyal, egy kiáltó szóban hangzik át az országon a szegedi megadjuk szó s a szegedi egyetem föllállítása elől elzárkózni semmi esetre sem lehet, de nem is fognak, nem is akarnak.

**Spanyol kormányválság.** Madridból jelentik: A Ferrer-ügy revíziós mozgalmának első következménye az lett, hogy a Canalejas-kormány beadta lemondását. Sokan azt hitték, hogy a Ferrer-ügy csak ürügy a kormány lemondására s a valódi ok abban az elidegenedésben keresendő, amelylyel Alfonz király ujabban a radikálisabb szellemű politikával szemben

viseltetik. Hogy mennyire tévedtek azok, akik ezen a véleményen voltak, azt leginkább az a tény cáfolja meg, hogy a király ismét Canalejas bizalmának kifejezése mellett, hogy Canalejas eddigi politikáját folytatni fogja, megbizta őt, hogy a kabinetalakításnál az általa szükségesnek vélt változtatásokkal járjon el. Canalejas délelőtt meglátogatta Moret-t, Romagnonest és Moatero Riost. Azt hiszik, hogy a változtatást a hadügyi és pénzügyi tárcáknál ejtik meg.

## A véderőreform és bankszabadalom meghosszabbításának kérdése.

— Khuen miniszterelnök nyilatkozata. —

(Saját tudósítónktól.) Khuen - Héderváry Károly gróf miniszterelnök és Lukács László pénzügyminiszter, akik szombaton este érkeztek Bécsbe, az egész vasárnapot fontos tanácskozásokkal töltötték. Megjelentek mindketten a király előtt is. Két kérdésre vonatkoztak leginkább a tegnapi tanácskozások. A véderőreform és a bankszabadalom meghosszabbításának kérdésére. Az előbbire vonatkozólag ismeretes a magyar kormány álláspontja. A miniszterelnök mindenáron azon van, hogy a véderőreformról szóló törvényjavaslatokat már májusban napirendre tűzhesse a magyar képviselőház. Ezt a tervet pártolja Schönaich báró hadügyminiszter is, aki vasárnap reggel kilenc órakor meglátogatta a magyar miniszterelnököt. Viszont azonban ellene van e tervnek az osztrák kormány, mely a Reichsrath fölőszlatása miatt csak ősszel kezdheti tárgyalni a véderőreformot. Minthogy pedig a véderőreform természeténél fogva közös egyetértéssel elintézendő ügy, Bienerth miniszterelnök azt kívánja, hogy a magyar kormány is várjon e javaslatok előterjesztésével addig, amíg azok tárgyalására Ausztriában is kilátás nyílik.

Khuen kihallgatása.

Bécsből jelentik: Tegnap kellett volna az ellentéteket elsimitani, de a tanácskozások nem jártak teljes eredménnyel. Bienerth báró miniszterelnök ugyanis influenzában megbetegedett és ezért nem tárgyalhatott a magyar

## János álmodik.

Irta Hegedüs Gyula.

Esteledett. Aranyosszélű felhők tolongtak az égen és kövérek voltak és elég kicsinyek. Ugy látszott, mintha egy nagy felhődarab kis részekre törött foszlányai volnának ezek. És bännák, hogy elszakadtak egymástól. Mert egy helyre tolongtak. Egyre sűrűsödtek a leáldozó nap irányában. Egyszerre éles szél suhant keresztül a tájékon, a felhők összeütköztek, de a nap lebukott. Ellopta a felhők aranyos színét. És azontul sötét volt az ég és a felhők csak olyannak látszottak, mint az ég felé gomolygó s ott összeverődő piszkos barna füst.

János hanyat feküdt a fűben és úgy bámulta a felhőket. Mellette hevert a nagy zsák, amelyben fa volt. A szomszéd faluból vitte hazafelé. Bizony jó nehéz volt. Nem is bírja ki az ember egyfolytában ezt a nagy zsákot cipelni. Pihenni kell.

János leült a fűbe, aztán elálmosodott a fáradtságtól és végigdült a pázsiton. Ugy nézegette aztán az eget. A szeme lecsukódott, de ő nem akart elaludni. Gondolkozott. Marcsáról. Akit ősszel biztosan el fog venni. Két hold földet fog vele kapni. Jó zsiros, fekete földet. Nagyon boldogan fognak élni a Marcsával. Jó leány. Erős leány. Dolgos leány. Ugy félálomban volt már, amikor az a kérdés támadt föl benne: elvenné-e a Marcsát,

ha nem volna neki két hold jó fekete földje?

— El, — motyogta önmagának — elvenném, el. Szeretem a Marcsát. Szeretem.

Aztán elaludt. A Marcsával álmodott. Menyasszonyi ruhában látta. Épen a templomba akartak menni. Már el is indultak. Ekkor hirtelen elröppent ez a kép s a szomszéd faluban találta magát. Vásár volt: A Szabó Pistával bementek a „Vörös orosz-lán“-ba. Pista két liter bort rendelt. A cigány huzta a duhaj magyar nótákat és ők ittak.

— Nincs ennek a bornak máma semmi ize, — kiáltott föl és kiöntötte a padlóra.

Nem tartott tovább. A következő percben már azt álmodta, hogy fölkel és vitte tovább, hazafelé a zsák fát.

— De megkönnyebbültem, hogy pihenhettem, — mondta jókedvűen, — alig érzem ezt a zsákot a vállamon.

A dabasi erdőn vitt keresztül az utja. Holdvilágos volt az ég és a csillagok ezrei ragyogtak le a földre. A tejút apró csillagocskáik is kibujtak a szürkéségből. A fák sejtelmesen bólogattak és néha madár rebent meg az ágalk között. Dalolva haladt a keskeny erdei uton. Nagyon szépen tudott énekelni. Jó erős hangja volt. Irigyelték is a legények, ha a korcsmában nekieresztette a hangját. Mind rá néztek ilyenkor a leányok.

Már a fele uton lehetett az erdőben, amikor észrevette, hogy szemközt vele jön

valaki. Persze, a Halász András megy haza, a szomszéd faluba. Megismerte a járásáról.

Mikor találkoztak, megszólította őt Halász András:

— Mit viszel, Jani?

— Fát.

— Ilyen későn?

— Pihentem egy kicsit, azért. Nehéz ám a zsák. Próbáld csak meg.

— Elhiszem úgy is.

Egy kis ideig csöndben voltak. Halász András nagyokat szítt a pipájából, azután megkérdezte:

— Te Jani, mi lesz azzal a négy forint nyolcvan krajcárral?

— Meglesz?

— Vasárnap lesz két hónapja, hogy kölcsön adtam neked.

— Tudom. De ha nincs pénzem.

Halász András dühbe jött:

— Mit, neked nincs pénzed? Hát ki keresett nyolc forintot a múlt héten az urodalomban? Nem te?

— Én... én... — motyogta zavartan János, — de... kellett... másra kellett.

— Kocsimára, mi? Inni kellett, ugy-e? A tartozás várhat. Azt hiszed, hogy én loptam azt a négy forint nyolcvan krajcárt. Neked most van pénzed!

— Nincs.

— Neked most van pénzed, — kiáltotta fenyegető hangon Halász András.

— Nincs, ha mondom!

— Mutasd a zsebedet!